

ที่ อก 0503/ ๕๕ ๗๘

กระทรวงอุตสาหกรรม

ถนนพระรามที่ 6 กทม. 10400

24 ส.ย. 2551

เรื่อง ขอฟ่อนผันการใช้พื้นที่ป่าไม้ในพื้นที่ลุ่มน้ำชั้นที่ 1 บี เพื่อต่ออายุประทานบัตรทำเหมืองแร่
ของนายลำพูน กองศาสนะ ท้องที่อำเภอควนกาหลง จังหวัดสตูล

เรียน เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย เอกสารประกอบ จำนวน 100 ชุด

ด้วยกระทรวงอุตสาหกรรมได้รับรายงานจากกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่
ว่า นายลำพูน กองศาสนะ ได้ยื่นคำขอต่ออายุประทานบัตรที่ 1/2549 (ประทานบัตรที่ 23897/15314)
ชนิดแร่หินอุตสาหกรรมชนิดหินปูน (เพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง) และคำขอใบอนุญาตจัดตั้งสถานที่เพื่อ
การเก็บขังน้ำขุ่นข้นหรือมูลดินทรายนอกเขตเหมืองแร่ที่ 1/2550 ที่จังหวัดสตูล ซึ่งอยู่ในพื้นที่ลุ่มน้ำชั้นที่
1 บี ตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 7 พฤศจิกายน 2532 โดยการใช้ประโยชน์ในพื้นที่ลุ่มน้ำดังกล่าว
เพื่อการทำเหมืองแร่จะต้องเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาอนุมัติ

กระทรวงอุตสาหกรรม ขอเรียนข้อมูลและผลการพิจารณา ดังนี้

1. ความเป็นมา

1.1 คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ 13 มิถุนายน 2538 เห็นชอบกับแนวทางการ
ดำเนินงานและแผนปฏิบัติการเพื่อเปลี่ยนแปลงการระเบิดและย่อยหินไปเป็นเทคโนโลยีการทำ
เหมืองหินสำหรับพื้นที่ทั่วไปและสำหรับพื้นที่ทดลอง บริเวณตำบลหน้าพระลาน อำเภอเฉลิมพระเกียรติ
จังหวัดสระบุรี ตามมติคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ทั้งนี้ แผนการดำเนินการและแผนปฏิบัติการ
ดังกล่าวให้ส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ กรมที่ดิน สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและ
สิ่งแวดล้อม และกรมทรัพยากรธรณี (ปัจจุบันกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่) พิจารณา
คัดเลือกพื้นที่ที่จะอนุญาตประทานบัตรตามพระราชบัญญัติแร่ พ.ศ.2510

1.2 กระทรวงอุตสาหกรรมได้แต่งตั้งคณะกรรมการกำหนดแหล่งหินเพื่อการทำ
เหมืองหินอุตสาหกรรม ซึ่งประกอบด้วยส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ กรมที่ดิน กรมป่าไม้ สำนักงาน
นโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่
เพื่อดำเนินการพิจารณาคัดเลือกแหล่งหินอุตสาหกรรมเพื่อเป็นพื้นที่ที่จะอนุญาตประทานบัตรสำหรับ
การทำเหมืองหินอุตสาหกรรมที่ใช้ในการก่อสร้าง โดยกำหนดแหล่งหินอุตสาหกรรมให้พิจารณาจาก
พื้นที่เดิมที่เคยผ่านการระเบิดและย่อยหินมาก่อน การเลือกพื้นที่ใหม่ให้คำนึงถึงการเพิ่มพื้นที่ให้
น้อยที่สุด โดยมีปริมาณสำรองเพียงพอสำหรับการทำเหมืองในระยะยาว สำหรับการกำหนดแหล่งหิน
ในพื้นที่ลุ่มน้ำชั้นที่ 1 บี จะต้องมีความจำเป็นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้เท่านั้น

1.3 คณะกรรมการกำหนดแหล่งหินเพื่อการทำเหมืองหินอุตสาหกรรม ได้พิจารณาคัดเลือกแหล่งหินในพื้นที่ลุ่มน้ำชั้นที่ 1 บี จำนวน 20 แหล่ง ใน 13 จังหวัด ที่มีความจำเป็น โดยขออนุมัติจากคณะรัฐมนตรี ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้มีมติเห็นชอบและอนุมัติให้ใช้ประโยชน์ในแหล่งหิน จำนวน 20 แหล่งดังกล่าว ทั้งนี้ ผู้ขอต้องจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมเพื่อให้สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้ความเห็นชอบก่อน

1.4 กระทรวงอุตสาหกรรมได้ประกาศกำหนดแหล่งหินทั้ง 20 แหล่ง เป็นแหล่งหินเพื่อการทำเหมืองหินอุตสาหกรรมเพื่อการก่อสร้าง และกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ได้จัดสรรแหล่งหินดังกล่าวให้ผู้ประกอบการระเบิดและย่อยหินเพื่อดำเนินการคำขอประทานบัตร ทั้งนี้ มีผู้ประกอบการที่ได้รับอนุญาตประทานบัตรไปแล้ว จำนวน 25 ราย ในพื้นที่แหล่งหิน 14 แหล่ง ส่วนแหล่งหินอีก 5 แหล่ง อยู่ระหว่างดำเนินการคำขอประทานบัตร สำหรับแหล่งหินเขาคมน้อย อำเภอเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี กระทรวงอุตสาหกรรมไม่อนุญาตคำขอประทานบัตร เนื่องจากตั้งอยู่ในเขตผังเมือง และรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมไม่ได้รับความเห็นชอบจากสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ซึ่งกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่กำลังดำเนินการเพื่อประกาศยกเลิกแหล่งหินเขาคมน้อยเป็นแหล่งหินเพื่อการทำเหมืองหินอุตสาหกรรม

1.5 นายลำพูน กองศาสนะ เป็นผู้ประกอบการระเบิดและย่อยหินเดิม ที่เขาวังบุมา อำเภอกวนกาหลง จังหวัดสตูล ซึ่งเป็นแหล่งหินที่คณะรัฐมนตรีได้มีมติอนุมัติเมื่อวันที่ 16 กันยายน 2540 โดยได้รับการจัดสรรพื้นที่ จำนวน 197 ไร่ 2 งาน และได้รับอนุญาตเป็นประทานบัตรที่ 23897/15314 มีอายุ 10 ปี ตั้งแต่วันที่ 20 พฤษภาคม 2541 ถึงวันที่ 19 พฤษภาคม 2551 และต่อมาบริษัท ได้ยื่นคำขอต่ออายุประทานบัตรที่ 1/2549 ในพื้นที่ประทานบัตรเดิม ซึ่งอยู่ในพื้นที่ลุ่มน้ำชั้นที่ 1 บี ของลุ่มน้ำภาคใต้ ตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 7 พฤศจิกายน 2532

1.6 ลักษณะภูมิประเทศของประทานบัตรแปลงนี้เป็นภูเขาหินปูนลูกโดด วางตัวอยู่ในแนวเหนือ - ใต้ มีความสูงประมาณ 160 เมตร จากระดับพื้นราบ มีพื้นที่เปิดการทำเหมืองแร่ทางตอนเหนือของพื้นที่ประทานบัตรประมาณ 42 ไร่ ที่ตั้งของประทานบัตรอยู่ในพื้นที่ป่าตามมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. 2484 ไม่เป็นแหล่งธรรมชาติอันควรอนุรักษ์ ไม่อยู่ในแหล่งโบราณสถาน โบราณคดีหรือแหล่งประวัติศาสตร์ และไม่เป็นพื้นที่ที่ต้องห้ามสำหรับการทำเหมืองตามระเบียบและกฎหมายของส่วนราชการต่าง ๆ

1.7 ผู้ถือประทานบัตรได้ยื่นคำขอใบอนุญาตจัดตั้งสถานที่เพื่อการเก็บขนน้ำขุนชั้นหรือมูลดินทรายนอกเขตเหมืองแร่ที่ 1/2550 เนื้อที่ 233 ไร่ 1 งาน 41 ตารางวา เป็นที่ป่าไม้ เนื้อที่ 122 ไร่ 28 ตารางวา ซึ่งอยู่ในพื้นที่ลุ่มน้ำชั้นที่ 1 บี บางส่วน และเป็นที่ดินมีเอกสารสิทธิ เนื้อที่ 111 ไร่ 1 งาน 13 ตารางวา โดยขอใช้พื้นที่ป่าไม้เพื่อกำหนดเป็นพื้นที่กันชนและใช้เป็นเส้นทางขนส่งลำเลียงแร่เข้าสู่โรงโม่หิน สำหรับในพื้นที่เอกสารสิทธิได้ใช้ประโยชน์ในกิจกรรมเกี่ยวเนื่อง ได้แก่ โรงโม่หินลานกองแร่ อาคารสิ่งก่อสร้าง และพื้นที่เพาะพันธุ์กล้าไม้ เพื่อประโยชน์ในการฟื้นฟูสภาพพื้นที่

1.8 มติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 8 มีนาคม 2548 เห็นชอบในการปรับลดขั้นตอนกระบวนการพิจารณาอนุญาตประทานบัตรในพื้นที่ลุ่มน้ำชั้นที่ 1 เอ และ 1 บี ในขั้นตอนการดำเนินการเรื่องขออนุมัติผ่อนผันการใช้ประโยชน์ในพื้นที่ลุ่มน้ำ จากคณะรัฐมนตรี โดยปรับลดขั้นตอนการจัดประชุมร่วมระหว่างกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และการขอความเห็นจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องของสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี เนื่องจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ร่วมตรวจสอบและพิจารณาเรื่องในขั้นตอนการให้ความเห็นชอบกับรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมของคำขอต่อยุประทานบัตรแล้ว

2. ระเบียบ ข้อบังคับ และมติคณะรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้อง

2.1 มติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 7 พฤศจิกายน 2532 กำหนดมาตรการการใช้ที่ดินในพื้นที่ลุ่มน้ำชั้นที่ 1 บี ของลุ่มน้ำภาคใต้ ว่ากรณีที่มีความจำเป็นต้องอนุญาตให้ประทานบัตรหรือต่อยุประทานบัตรการทำเหมืองแร่ ให้กระทรวงอุตสาหกรรมพิจารณาเสนอคณะรัฐมนตรีอนุมัติเป็นราย ๆ ไป

2.2 มติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม 2533 เรื่องการอนุญาตให้เข้าทำประโยชน์ในพื้นที่ป่าไม้ กำหนดเกี่ยวกับการต่อยุการอนุญาตในที่เดิมที่เคยได้รับอนุญาตมาก่อน กรณีเป็นลุ่มน้ำชั้นที่ 1 ต้องเสนอขอรับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีเป็นราย ๆ ไป

2.3 มติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 16 กันยายน 2540 เห็นชอบและอนุมัติให้ใช้ประโยชน์ในพื้นที่ลุ่มน้ำชั้นที่ 1 บี 1 ปีอาร์ และ 1 บีเอ็ม เพื่อกิจการเหมืองหินอุตสาหกรรมจำนวน 20 แหล่ง ในบริเวณ 13 จังหวัด ตามที่กระทรวงอุตสาหกรรมเสนอ ซึ่งครอบคลุมพื้นที่แหล่งหินอุตสาหกรรมตามคำขอต่อยุประทานบัตรแปลงนี้

2.4 มติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 8 มีนาคม 2548 เห็นชอบในการปรับลดขั้นตอนกระบวนการพิจารณาอนุญาตประทานบัตรในพื้นที่ลุ่มน้ำชั้นที่ 1 บี ในขั้นตอนการดำเนินการขออนุมัติผ่อนผันการใช้ประโยชน์ในพื้นที่ลุ่มน้ำ จากคณะรัฐมนตรี โดยปรับลดขั้นตอนการจัดประชุมร่วมระหว่างกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และการขอความเห็นจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องของสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี เนื่องจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ร่วมตรวจสอบและพิจารณาในขั้นตอนการให้ความเห็นชอบกับรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมของคำขอต่อยุประทานบัตรแล้ว

2.5 ประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม (เดิม) ลงวันที่ 24 สิงหาคม 2535 กำหนดให้โครงการทุกประเภทที่อยู่ในพื้นที่ที่คณะรัฐมนตรีได้มีมติเห็นชอบกำหนดให้เป็นพื้นที่ลุ่มน้ำชั้นที่ 1 บี ต้องจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมเสนอต่อสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบในขั้นก่อนขออนุมัติต่อคณะรัฐมนตรีและขึ้นขอขยาย

3. ข้อพิจารณา

3.1 การทำเหมืองแร่

พื้นที่คำขอแปลงนี้มีพื้นที่ที่เปิดใช้ทำเหมืองแร่แล้วประมาณ 42 ไร่ อยู่บริเวณตอนกลางต่อเนื่องไปทางด้านทิศเหนือของพื้นที่ โดยมีปริมาณสำรองแหล่งแร่เหล็กที่สามารถทำเหมืองได้ต่อไปอีก 6.77 ล้านเมตริกตัน มูลค่าประมาณ 473.9 ล้านบาท ในช่วงต่ออายุประทานบัตรจะเปิดการทำเหมืองโดยวิธีเหมืองหาบ 2 บริเวณ เป็นเนื้อที่ประมาณ 72 ไร่ ได้แก่ บริเวณภูเขาทางด้านทิศเหนือ โดยจะเดินหน้าเหมืองลดระดับความสูงในลักษณะขั้นบันไดมาทางตอนกลางของพื้นที่จนถึงความสูงที่ 40 เมตร จากพื้นราบ เป็นเนื้อที่ประมาณ 7 ไร่ และบริเวณยอดเขาทางด้านทิศใต้จะเดินหน้าเหมืองลดระดับความสูงมาทางตอนกลางของพื้นที่จนถึงความสูงที่ 70 เมตร จากพื้นราบ เป็นเนื้อที่ประมาณ 65 ไร่ โดยกำหนดขั้นบันไดให้มีความสูงไม่เกิน 10 เมตร กว้างไม่น้อยกว่า 8 เมตร ซึ่งจะทำให้บริเวณหน้าเหมืองมีสภาพที่ปลอดภัย

3.2 การป้องกันและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม

การทำเหมืองที่ผ่านมา ผู้ถือประทานบัตรได้ปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่กำหนดไว้ในรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่ได้รับความเห็นชอบเป็นอย่างดี และได้ปลูกต้นไม้เพื่อลดผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมและทัศนียภาพบริเวณพื้นที่กรรมสิทธิ์ของผู้ถือประทานบัตรซึ่งเป็นที่ตั้งของโรงโม่หิน และอาคารสิ่งก่อสร้าง นอกจากนี้ยังได้ร่วมมือกับกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่เข้าร่วมโครงการส่งเสริมและฟื้นฟูธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในพื้นที่เหมืองแร่ เพื่อเฉลิมพระเกียรติ 72 พรรษา ในพื้นที่กรรมสิทธิ์ใกล้เคียงประทานบัตรซึ่งเป็นที่รกร้างว่างเปล่า เนื้อที่ประมาณ 200 ไร่ เพื่อปลูกต้นไม้และทำแปลงสาธิตมีระยะเวลา 5 ปี ตั้งแต่ปี พ.ศ.2550 - พ.ศ.2554

3.3 การฟื้นฟูสภาพพื้นที่

ผู้ถือประทานบัตรได้กำหนดแผนการฟื้นฟูพื้นที่คำขอต่ออายุประทานบัตรออกเป็น 3 ช่วงเวลา คือ ช่วงที่ 1 (ปีที่ 1-3) จะทยอยฟื้นฟูพื้นที่ที่ผ่านการทำเหมืองมาแล้วในช่วงอายุประทานบัตรเดิม เนื้อที่ประมาณ 15 ไร่ ช่วงที่ 2 (ปีที่ 4-6) จะทำการฟื้นฟูพื้นที่ขั้นบันไดและบริเวณที่ราบบนโนนกเขาทางด้านทิศเหนือที่ผ่านการทำเหมืองมาแล้วในช่วงแรก เนื้อที่ประมาณ 15 ไร่ และช่วงที่ 3 (ปีที่ 7-10) จะทำการฟื้นฟูพื้นที่ราบบนภูเขาทางด้านทิศเหนือและที่ราบบนภูเขาทางด้านทิศใต้ที่ผ่านการทำเหมืองแร่แล้วคิดเป็นเนื้อที่รวม 77 ไร่ และจะรักษาสภาพป่าไม้เดิมในพื้นที่ที่ไม่เกี่ยวข้องกับการทำเหมือง ส่วนแผนการฟื้นฟูบริเวณพื้นที่คำขอใบอนุญาตจัดตั้งสถานที่เพื่อการเก็บขังน้ำขุ่นข้นหรือมูลดินทรายนอกเขตเหมืองแร่ จะทำการปลูกไม้เต็งเร็วเสริมเพิ่มเติมในที่ว่างให้หนาแน่นขึ้น และดูแลต้นไม้ที่ปลูกไว้เดิมให้เจริญเติบโตอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ยังวางแผนการปลูกต้นสนประดิพัทธ์เพิ่มเติมบริเวณริมทางหลวงหมายเลข 406 ต่อเนื่องจากที่มีการปลูกไว้เดิมเพื่อบดบังทัศนียภาพการมองเห็นพื้นที่ประทานบัตร โดยผู้ถือประทานบัตรได้จัดตั้งกองทุนรักษา

สภาพแวดล้อม โดยคิดสัดส่วนจากอัตราการผลิตแร่ประมาณ 0.64 บาท/ตันแร่ที่ผลิตได้ต่อปี ในระยะเวลา 10 ปี รวมเป็นเงินประมาณ 5.04 ล้านบาท เพื่อนำมาใช้ดำเนินงานตามแผนงานฟื้นฟูสภาพพื้นที่โครงการ และรายงานความก้าวหน้าการฟื้นฟูและสภาพเงินกองทุนให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทราบเป็นระยะทุก 3 ปี

3.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

(1) ค่าภาคหลวงแร่หินปูน เป็นเงิน 18.96 ล้านบาท ซึ่งค่าภาคหลวงแร่เรียกเก็บ ในอัตราร้อยละ 4 ของราคาประกาศ ณ ราคาแร่หินปูนเพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง เมตริกตันละ 70.- บาท โดยค่าภาคหลวงแร่ดังกล่าวส่งเป็นรายได้แผ่นดินร้อยละ 40 ที่เหลืออีกร้อยละ 60 จะจัดสรรให้แก่ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น และเงินตอบแทนการใช้ประโยชน์พื้นที่ป่าไม้

(2) ผลประโยชน์ทางด้านภาษี จากการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีเงินได้ บุคคลธรรมดา ภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย และภาษีอื่น ๆ

4. ผลกระทบจากการใช้พื้นที่

4.1 ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ

การทำเหมืองของโครงการจะได้ปริมาณแร่หินปูนประมาณ 6.77 ล้านเมตริกตัน สามารถนำมาใช้เป็นวัตถุดิบสนับสนุนงานโครงการก่อสร้าง และงานพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานต่าง ๆ ในเขตจังหวัดภาคใต้ตอนล่าง ซึ่งมีผลต่อเนื่องถึงความเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจของประเทศ และยังสร้างรายได้ให้แก่รัฐในรูปของค่าภาคหลวงแร่ ค่าบำรุงการใช้พื้นที่ และภาษีต่าง ๆ

4.2 ผลกระทบด้านสังคม

การทำเหมืองจะมีการดำเนินงานด้านมวลชนสัมพันธ์เพื่อสนับสนุนกิจกรรม ทางด้านสังคมร่วมกับชุมชน มีการจ้างแรงงานท้องถิ่น และการให้บริการด้านต่าง ๆ ที่สนับสนุนการ ทำเหมืองแร่ ซึ่งจะทำให้เกิดการไหลเวียนของเงินตราในชุมชน ส่งผลให้ระบบเศรษฐกิจท้องถิ่น มีการพัฒนาขยายตัวและคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นในชุมชน

4.3 ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม

การทำเหมืองจะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขและมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบ สิ่งแวดล้อมที่ทางราชการกำหนด ซึ่งสามารถควบคุมผลกระทบให้อยู่ในระดับต่ำ และอยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน ที่ทางราชการกำหนด

5. ความเห็นของส่วนราชการตามมติคณะรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้อง

คณะกรรมการผู้ชำนาญการพิจารณารายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมด้าน โครงการเหมืองแร่ ได้ให้ความเห็นชอบกับรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม สำหรับคำขอ ต่ออายุประทานบัตรที่ 1/2549 ของนายลำพูน กองศาสนะ ตามหนังสือสำนักงานนโยบายและแผน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ที่ ทส 1009.2/2490 ลงวันที่ 28 มีนาคม 2551

6. ความเห็นของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ เห็นว่า พื้นที่คำขอต่ออายุประทานบัตรแปลงนี้เป็นพื้นที่ที่คณะรัฐมนตรีได้มีมติ เมื่อวันที่ 16 กันยายน 2540 เห็นชอบและอนุมัติให้ใช้ประโยชน์ในพื้นที่ลุ่มน้ำชั้นที่ 1 บี เพื่อกิจการเหมืองหิน จำนวน 20 แหล่ง ในบริเวณ 13 จังหวัด และเป็นพื้นที่ที่เคยผ่านการทำเหมืองมาก่อน ซึ่งการทำเหมืองที่ผ่านมาผู้ขอได้ปฏิบัติตามมาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมเป็นอย่างดี การทำเหมืองในพื้นที่ประทานบัตรเดิมจะไม่ก่อให้เกิดผลกระทบสิ่งแวดล้อมแตกต่างไปจากเดิม สามารถควบคุมป้องกันให้อยู่ในระดับที่ยอมรับได้ โดยแร่จากพื้นที่คำขอดังกล่าวได้จัดส่งเป็นวัตถุดิบเพื่อสนับสนุนงานอุตสาหกรรมก่อสร้างและงานพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานในเขตจังหวัดภาคใต้ตอนล่างอย่างต่อเนื่อง ประกอบกับหินอุตสาหกรรมเพื่อการก่อสร้างมีความสำคัญต่อการสร้างความเจริญเติบโตให้กับประเทศในด้านปัจจัยพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกที่จำเป็นสำหรับประชาชน จึงเห็นควรเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อขอผ่อนผันการใช้พื้นที่ป่าไม้ในพื้นที่ลุ่มน้ำชั้นที่ 1 บี เพื่อต่ออายุประทานบัตรทำเหมืองแร่หินอุตสาหกรรมชนิดหินปูน (เพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง) ของนายลำพูน กองสาสนะ ตามคำขอที่ 1/2549 และเพื่อจัดตั้งสถานที่เพื่อการเก็บขังน้ำขุ่นหรือมูลดินทรายนอกเขตเหมืองแร่ ตามคำขอที่ 1/2550 ซึ่งเป็นพื้นที่ที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการทำเหมืองของประทานบัตรแปลงนี้ ตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 7 พฤศจิกายน 2532 และวันที่ 15 พฤษภาคม 2533

7. ความเห็นของกระทรวงอุตสาหกรรม

กระทรวงอุตสาหกรรมพิจารณาแล้ว เห็นชอบด้วยกับความเห็นของกรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่ และเห็นควรเสนอคณะรัฐมนตรีขอผ่อนผันการใช้พื้นที่ป่าไม้ในพื้นที่ลุ่มน้ำชั้นที่ 1 บี เพื่อต่ออายุประทานบัตรทำเหมืองแร่หินอุตสาหกรรมชนิดหินปูน (เพื่ออุตสาหกรรมก่อสร้าง) ของนายลำพูน กองสาสนะ ตามคำขอที่ 1/2549 และเพื่อจัดตั้งสถานที่เพื่อการเก็บขังน้ำขุ่นหรือมูลดินทรายนอกเขตเหมืองแร่ ตามคำขอที่ 1/2550 ซึ่งเป็นพื้นที่ที่เกี่ยวข้องเนื่องกับการทำเหมืองของประทานบัตรแปลงนี้ ตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 7 พฤศจิกายน 2532 และวันที่ 15 พฤษภาคม 2533

จึงเรียนมาเพื่อโปรดนำเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายสุวิทย์ คุณกิตติ)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม

กรมอุตสาหกรรมพื้นฐานและการเหมืองแร่

สำนักการอนุญาต

โทร. 0 2202 3664

โทรสาร 0 2202 3876